

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE SVMMO PON=||TIFICE,|| QVINQVE LIRBRIS|| EXPLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

Cap. I. Proponitur Disputatio de Antichristo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53860](https://nbn-resolving.de/urn/resolver.pl?urn=urn:nbn:de:hbz:466:1-53860)

LIBER TERTIV DE SVMMO PONTIFICE.

CAPVT PRIMVM.

Proponitur disputatio de Antichristo.

EMONSTRAVIMVS HACTENVS, RO-
num Pontificem Petro succedere in sum-
totius Ecclesiæ principatu. Restat vero
mus, num aliquo tempore Romanus Pro-
fex ab isto gradu exciderit; id enim adi-
contendunt, non esse hoc tempore Romæ verum Epis-
quidquid antea fuerit. Et quidem NILVS ad finem libri
contra primatum Romani Pontificis ita loquitur: *Sa-
ma caputq; mei sermonis illa sit, Et donec Papa in Ecclesi-
uenientem, olimq; institutum ordinem seruat; donec veri-
tem cælestem teneret, ac tueretur, & donec Christo summo Sen-
Ecclesiæ Domino & capiti adharet, facile patiar eum &
put Ecclesia esse & summum Sacerdotem, & Petri, scilicet
libet omnium Apostolorum successorem esse, omnes ei ob-
ire, ac nihilo id quod ad eius honorem pertinet diminui:
a Veritate discessit, nec ad eam redire vult, merito pro-
nato reiectoq; haberi deber. Haec ille.*

Sed debuisset ostendere, in quos errores inciderint
mani Pontifices; & quando, & à quibus damnati fuerint.
mus enim in Concilio generali Lateranensi sub Innocen-
III. & Lugdunensi sub Gregorio X. & Florentino sub Euge-
nio IV. Græcos erroris conuictos ad fidem Latinorum re-
isse, ac deinde ad vomitum suum semper esse reuersos, ac pro-
pterea à Deo grauissimè punitos: Latinos autem ad fidem
Græcorum venisse nusquam legimus. Nec ullum profan-

potest Ecclesiasticum iudicium contra Latinos, ut nos profecimus multa contra Græcos.

Iam verò CALVINVS lib.4. Instit.cap.7. §.23. Sint, inquit, Vera illa omnia, quæ tamen illis iam extorsimus; Petrum vocem Christi constitutum fuisse Uniuersæ Ecclesie Caput, ipsumq; honorem sibi collatum in Romana sede deposuisse, id veteris Ecclesie auctoritate fuisse sanctum, longo vsu confirmatum, Romano Pontifici summam potestatem fuisse semper ab omnibus debitam, ipsumq; fuisse omnium & cauſarum & hominum iudicem, nullius iudicio subiectum fuisse; habeant etiam plura si velint. Respondeo tamē uno verbo, nihil istorum valere, nisi Roma sit Ecclesia & Episcopus. Et infra §.24. Hunc nodum mihi soluant Romanenses, nego ipsorum Pontificem esse Episcoporum Principem, cum non sit Episcopus. Et infra: Fuerit sane olim Roma omnium Ecclesiarum mater: Verū ex quo Antichristi sedes fieri cœpit, desit esse id quod erat. Et infra §.25. Videmur nonnullis nimis maledicis ac petulantibus cum Romanum Pontificem vocamus Antichristum: sed qui hoc sentiunt, non intelligunt se Paulum immodeſtia in ſimulare, post quem nos loquimur, immo ex cuius ore ſic loquimur. Ac ne quis obiciat nos Pauli verba, qua alio pertineant, perperam torquere in Romanum Pontificem, breuiter ostendam non aliter, quam de Papatu intelligi posse. Hæc ille.

Similia docent omnes hæretici huius temporis; ac præcipue LUTHERVS in ſupputatione temporum, & in assertione artic. 28. & 36. & alibi paſſim. Item Magdeburgenses Centur. 1. lib. 2. cap. 4. colum. 434. & ſequentibus, & in omnibus ſequentibus Centuriis, cap. 4.7. & 10. Illyricus in libro de Primitatu. Dauid Chytræus in caput 9. & 13. Apocalypſis. Item Wolfgangus Musculus in locis communibus, titulo de Ecclesia. Theodorus Beza in commentario 1. Thessal. 2. Theodorus Bibliander in Chronico tab. 10. 11. 12. 13. & 14. Henricus Pantaleon in Chronologia. Henricus Bullingerus, præfatione in suas homilias ad Apocalypſim, & ante hos omnes Ioannes Wiclef artic. 30. inter eos qui damnantur in Concilio Constantiensi, ſess. 8. Pontificem eſſe Antichristum, pronunciauit.

Vt igitur quaſtio hæc diligenter explicetur, nouem capita tractanda erunt. Primum de ipſo nomine Antichristi:

II. A.

II. An Antichristus sit unus homo, an genus hominum. III. tempore aduentus & mortis eius. IV. De nomine eius propri. V. Ex qua gente nasciturus sit, & à quibus præcipue scipiendus. VI. Vbi sedem suam fixurus. VII. De doctrina moribus eius. VIII. De miraculis eius. IX. De regno & pliis eius. Ex his enim omnibus clarissimè apparebit, quam impudentia hæretici Pontificem Romanum Antichristum faciant; quibus addemus caput, quo probabimus, Romanum Pontificem non solum non esse Antichristum; sed nec modo desiisse esse Episcopum & pastorem totius Ecclesie nihil remaneat non dilutum ex obiectionibus Caluini.

Quod ad PRIMVM attinet, aliqui ex aduersariis docent nomen Antichristi propriè significare Christi Vicarium: proinde Papam, qui se Christi Vicarium afferit, ipsumē Antichristum. Ita docet Wolfgangus MVS CVLVS in loco capite de potestate ministrorum: & probat, quia illa vox significat Vice, vnde ἀντίχειστος est vice Christi, sicut ἀντίστητος significat eum, qui pro Duce se obtrudit; id est, Vicarius Ducis vult haberi. MAGDEBURGENSES ann Cent. I. lib. 2. cap. 4. colum. 435. docent, Papam ideo verum Antichristum, quia se Christi Vicarium facit.

At sine dubio falluntur, vel fallere conantur. Nomen enim Antichristi, non potest vlo modo significare Vicarium Christi; sed solum aliquem Christo contrarium: & contrarium sicut quomodo cunque, sed ita, vt cum eo de sede & dignitate Christi certet; id est, qui sit æmulus Christi, & velit haberi Christus, deiecto eo qui verè est Christus.

Hanc esse huius nominis significationem, probatur tripliter. PRIMO, quia apud Græcos illa vox ἀντί, propriè significat oppositionem. & quoniam opponi dicuntur non solum ea, quæ pugnant inter se; sed etiam ea, quæ æquipollent: inde factum est, vt ἀντί in compositione interdum significet contrarietatem, interdum æquivalentiam; nunquam autem subordinationem: vt patet in exemplis omnium talium nominum; ἀντίπαλος, significat æmulum in lucta; ἀντίστητος, contrarium remedium; ἀντίφερος, contrarium loquitionis; ἀντίσποφος, æquivalentem; ἀντίδεος, æqualem Deo; ἀντίζει-

est pollex, quia è regione opponitur, & æquiuale toti reliquo manui; & sic de ceteris. Vicarius autem non significat oppositionem, sed subordinationem ad aliud; & ideo non potest exprimi per vocem ἀντί.

Porrò illud ἀντίσπατηρ̄, non significat Vicarium Ducis, sed ordinariè contrarium Ducem; sicut ἀντίσπατεύομαι, est bellum infero, & interdum eum qui est loco Ducis, non ut illi subiectus, sed ut æqualis; quomodo apud Latinos Proprætor, vel Proconsul, nō significat Vicarium Prætoris, vel Consulis, sed eum qui est in aliqua prouincia, id quod est Prætor, vel Consul in urbe. & in hoc deceptus est Musculus; quia enim legit apud Budæum ἀντίσπατηρ̄ significare Proprætorem, putauit ipse significare Vicarium Prætoris; quod est falsum.

S E C V N D O, idem probatur ex Scriptura. Nam etiam si hoc nomen esset ex se ambiguum; tamē ut in Scriptura accipitur, non est ambiguum: & nostra quæstio non debet esse de voce ἀντίχεισθαι, absolute, sed ut in Scripturis accipitur. Porrò in Scripturis Antichristus dicitur is, qui extollitur super omne, quod dicitur Deus, 2. Thesal. 2. quod certè non est, esse Vicarium, sed hostem Christi veri Dei. Et 1. Ioan. 2. Antichristus dicitur esse is, qui negat Iesum esse Christum, id est, qui negat Iesum esse Christum, ut seipsum pro Christo venditet. Et Matth. 24. Antichristus dicitur affirmaturus se ipsum esse Christum; quod sanè non est Vicarij, sed æmuli.

Denique **T E R T I O**, ex omnibus auctoribus, qui de Antichristo scripsierunt; & ex communi sensu omnium Christianorum, qui per Antichristum intelligunt eximium quendam Pseudochristum. Quomodo etiam exponit hanc vocem ex veteribus Græcis, Damascenus lib. 4. de fide, cap. 28. & eodem modo exponit Hieronymus ex Latinis, qui tamē etiam Græca lingua peritissimus fuit, quæst. II. ad Algasiam.

Denique, similiter exponit in suo Theslao linguæ Græcae **H E N R I C V S S T E P H A N V S**, qui tamen unus est de numero hæreticorum Geneuensium. Hinc habemus argumentum primum contra aduersarios. Nam cùm Antichristi nomen significet hostem & æmulum Christi: & Romanus Pontifex se Christi famulum, & Christo subiectum in omnibus fateatur; non autem Christum se ullo modo esse dicat, neque illi

illi se parem faciat: manifestum est, eum non esse Antichristum.

CAPVT II.

Antichristum certum quendam hominem futurum.

AM QVOD ad secundum attinet, nos cum aduersariis in uno conuenimus; in altero discrepamus. Conuenimus in eo, quod sicut nomen Christi accipitur duplicitate: interdum propriè pro quodam eximio & singulari Christo, qui est IESVS NAZARENVS; interdum communiter pro his omnibus, qui habent cum Christo similitudinem, quantum ad unctionem; quomodo Prophetæ, & Reges, & Sacerdotes omnes dicuntur Christi, Psal. 104. *Nolite tangere Christos meos:* Ita etiam nomen Antichristi interdū accipitur propriè pro quodam eximio Christi hoste, de quo agitur 2. Thessal. 2. Ioan. 5. & alibi: interdum verò communiter pro omnibus, qui quoquo modo Christi oppugnant. Nam 1. Ioan. 2. legimus: *Audiatis, quia Antichristus venit;* & nunc Antichristi multi facti sunt; id est, auditores venturum Antichristum; & nunc licet ille singularis Antichristus nondum venerit, tamen multi seductores iam venturunt, qui etiam Antichristi dici possunt.

At dissentimus de Antichristo propriè dicto; an ille futurus homo singularis. Catholici enim omnes ita sentiunt, fore Antichristum unum quendam hominem: at heretici omnes suprà citati docent, Antichristum propriè dictum, non esse singularem personam, sed singularem thronum, sive regnum tyrannicum, ac sedem apostaticam eorum, qui Ecclesiæ præsident.

MAGDEBURGENSIS Centur. I. lib. 2. cap. 4. colum. 4°
Docent Apostoli, inquit, Antichristum non fore unam tantum personam, sed integrum regnum, perfalsos Doctores in templo Dei; id est, in Ecclesia Dei præsidentes: in Erbe magna; id est, in Romana civitate, opera Diaboli, & fraude, ac deceptione comparatum. Hæc illi. Similia sunt apud alios suprà citatos.

Ratio.